

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V. Ch. H.**, t. č. v B.,
Zastoupen: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-174/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a podle § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 13.12.2018.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí fakticky zopakoval ve vztahu k odůvodnění ust. § 47 zákona o azylu vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Toto je podle žalobce neakceptovatelné, neboť to nedostatečně reflektuje míru jeho protiprávního jednání a jeho pobytovou historii v České republice (dále jen „ČR“). Žalovaný podle žalobce pouze zopakoval zdůvodnění svého názoru na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce se dopustil porušení povinnosti nikoliv zásadního charakteru, které nelze považovat za protiprávní jednání, jež by představovalo závazné porušení veřejného pořádku. Žalobce se v domněnání lepší ekonomické budoucnosti hodlal vycestovat z Vietnamu do Německa, ale poté, co byl českými správními orgány v řízení o správním vyhoštění poučen, že jeho jednání je nezákonné, a může mít za následek rozhodnutí o vyhoštění, dospěl k závěru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu, domnívaje se, že obtíže ve Vietnamu mohou být relevantním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Ačkoliv žalobce skutečně požádal o mezinárodní ochranu, nelze pouze z jeho nelegálního vstupu na území Schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření. Samotná skutečnost, tedy že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno hrozbou vyhoštění, podle žalobce nemůže být rovněž důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Jakkoliv žalobce původně směřoval do Německa, byl seznámen se skutečností, že mu hrozí reálná hrozba zákazu vstupu na území celé Evropské unie (dále jen „EU“). Žalobce tedy v současnosti nemá důvod vycestovat do Německa, protože by tím zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu v EU. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, a názor žalovaného, podle něž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je podle žalobce nesprávný. Žalobce dále poukazuje na to, že ačkoliv v řízení o zajištění před policejním orgánem nevypovídal, a tudíž ani neuváděl důvody žádosti o mezinárodní ochrany, svoji žádost opřel o konkrétní důvody ještě dříve, než byl pohovor o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto není namístě konstatování žalovaného, že žalobce nemá v úmyslu se správním orgánem spolupracovat ani v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ačkoliv skutečnost, že v řízení před policejním orgánem nevypovídal, mohla vést k rozhodnutí o neuložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, v azylovém řízení se postoj žalobce změnil, a proto nelze konstatovat, že by žalobce o azyl požádal pouze formálně, neboť žalobce uvedl i konkrétní důvody svých obav z návratu do Vietnamu a nic nenaznačuje tomu, že by tyto obavy měly být liché.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že považuje žalobu za nedůvodnou a především účelovou. Žalobce cituje z napadeného rozhodnutí v žalobě ve snaze odůvodnit oprávněnost žaloby, avšak tato citovaná pasáž ukazuje jasně na to, že správní orgán učinil stran možnosti uložit žalobci zvláštní opatření podrobnou a logickou správní úvahu. Z informací Policie České republiky (dále jen „PČR“) vyplynulo, že žalobce byl rozhodnutím PČR KRPÚK ze dne 23.8.2018 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců na území ČR a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců B. (dále jen „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění bylo, že 21.8.2018 byl žalobce spolu s dalšími 24 vietnamskými občany zadržen německou policií na dálnici A17 bezprostředně po překročení státní hranice do Německa. Jelikož na území Německa vstoupil nelegálně a bez cestovního dokladu, byl 23.8.2018 předán na základě readmisní

dohody PČR. Při následné kontrole totožnosti nepředložil k prokázání totožnosti žádný doklad, ani nebyl schopen prokázat oprávněnost pobytu na území Schengenského prostoru. Bylo proto zahájeno řízení o jeho vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního vyhoštění. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 23.8.2018 žalobce uvedl, že se k věci vyjadřovat nebude a nechce odpovídat na položené otázky. Na základě toho byl zajištěn žalobce, neboť porušuje právní předpisy ČR i EU, když svévolně a neoprávněně pobýval v ČR a přinejmenším na území dalších dvou států EU, a to Německa a Slovenska bez cestovního dokladu a bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, i bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Zákonné povinnosti spojené s pobytem na území EU zcela ignoroval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a překročil hranice EU nelegálně. Následně neoprávněně pokračoval do ČR a do Německa. Z jednání žalobce je proto dle žalovaného zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat svým povinnostem a nadále porušovat právní předpisy EU a mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce argumentuje v žalobě otázkou závažného porušení veřejného pořádku, avšak dle žalovaného tento zákonný důvod v jeho případě v napadeném rozhodnutí v jeho případě uplatněn nebyl. Žalobcova snaha bagatelizovat své protiprávní jednání, tedy nelegální vstup do EU, ve spojení se zjevným cílem jeho konání, docestovat až do Německa jako cílové země, je patrné nejen z průběhu řízení o zajištění, ale i z obsahu žaloby. Je tudíž naprosto nepřipustné, aby si v právním státě kdokoli vykládal úkony spojené s nelegálním překročením státních hranic tak, že nejde o protiprávní jednání představující zásadní porušení veřejného pořádku, neboť o takové by mělo jít až v případě, kdy by žalobce využil padělaných dokladů či jiného jednání dosahujícího trestně právní relevance svou závažností. Žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7.12.2016 č.j. 44 A 24/2016-16, podle něhož účel ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu směřuje k tomu, aby cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, se nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění. Podle žalovaného je tedy smyslem tohoto ustanovení mimo jiné znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typickým útekem či přerušením kontaktů s orgány veřejné správy). Účelem ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečit účast žalobce v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž i zabezpečit i jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu, a budou splněny podmínky pro vykonatelnost vyhoštění dle § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

4. Součástí správního spisu je rozhodnutí PČR, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, ze dne 23.8.2018, č.j. KRPÚ-167855-22/ČJ/2018-040022, podle něhož byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s § 124 odst. 2 téhož zákona. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl 22.8.2018 kontrolován na území SRN na parkovišti na dálnici D8/BAB17 po překročení státní hranice mezi ČR a SRN. Hlídka Policie SRN zjistila, že se ve vozidle nachází asi 25 asijských osob a mezi nimi žalobce. Tento nebyl na místě schopen prokázat svou totožnost cestovním dokladem a vzhledem k tomu, že vozidlo bez pochyb právě překročilo státní hranice, byl účastník předán 23.8.2018 podle mezinárodní dohody mezi vládou ČR a vládou SRN o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích policistům OPKPE Ústní nad Labem. Lustrací v informačních systémech PČR bylo

zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným vízem či povolením ke vstupu či pobytu na území ČR. Dne 23.8.2018 byl se žalobcem sepsán protokol o jeho výsledku, kdy žalobce využil svého práva ve věci nevypovídat a projevil úmysl neodpovídat na položené otázky. Výsledně uvedl, že k věci se sám vyjadřovat nebude a nechce na otázky mu kladené odpovídat.

5. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 23.8.2018 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod první a bod druhý zákona č. 326/1999 Sb. Téhož dne byla žalobci podána informace o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany v ZZC podle § 3a a § 3b zákona o azylu. Dne 25.8.2018 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
6. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění či je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat již dříve. K tomu dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že žalobce přicestoval do ČR pozemní cestou, tedy přes několik evropských zemí, přičemž přinejmenším Slovensko, přes něž podle výpovědi řidiče vozidla projížděli, je členským státem EU. Dále pokračoval přes celou ČR až do Německa. O mezinárodní ochranu tedy nesporně požádat mohl, a to buď v ČR, nebo na území jiného členského státu EU, například na Slovensku. Přesto požádal až po zadržení Německou policií po nelegálním překročení hranic do Německa, po zahájení správního řízení o vyhoštění a umístění do ZZC, tj. po určité době pobytu na území evropských států, kdy se mohl dostavit na příslušný orgán a požádat o mezinárodní ochranu. Žádost podal, až když se jeho výkon vyhoštění stal díky jeho zajištění reálným. Jeho jednání je proto naprosto účelové. Je také zřejmé, že již v minulosti právní řád EU narušoval, když na území členských států vstoupil neoprávněně bez cestovního dokladu bez víza i jiného oprávnění k pobytu. V průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců žalobce odmítl vypovídat, přestože mu byl dán prostor vyjádřit se k možným obavám z návratu do vlasti a k vazbám na území ČR. Ve své žádosti o mezinárodní ochranu podané o pouhé dva dny později však již tvrdí, že dluží lichvářům peníze a nemá odvahu být ve Vietnamu. Jde o skutečnosti, jež mu, pokud by byly pravdivé, musely být známy nejen před zajištěním, ale dokonce před jeho odjezdem z Vietnamu. Z jednání žalobce je proto patrné, že jeho žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat pobyt a vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
7. Z postupu žalobce je podle žalovaného zřejmé, že aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území EU, byť nelegálně, a případně, aby mohl opětovně nelegálně vstoupit do Německa, využije jakékoliv možnosti, včetně nezákonného vstupu s pomocí převaděčů či požádáním o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce není ve skutečnosti ochrana před pronásledováním či vážnou újmou, jichž se ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, aby mohl pokračovat do cílové země Německa, čímž by opětovně narušoval právní řád ČR a EU, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení vedeného OPKPE Ústí nad Labem bylo prokázáno, že žalobce se porušení veřejného pořádku dopouštěl již v minulosti, když se zcela vědomě vyhýbal povinností spojeným s pobytem na území EU a na jejich území vstoupil neoprávněně a s pomocí převaděčů. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle žalovaného účinné. O neúčinnosti svědčí v daném případě nejen soustavné nerespektování právního řádu a uložených povinností ze strany žalobce, ale také jeho zcela účelové

jednání, když se v průběhu správního řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců žalobce odmítl vyjádřit k případným obavám návratu do vlasti, po zajištění za účelem realizace vyhoštění se svým vycestování snaží zabránit právě podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalovaného nelze odůvodněně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. K námitce, že na azylovém řízení má cizinec na rozdíl od správního řízení o zajištění a vyhoštění zájem, žalovaný uvedl, že v rámci těchto řízení se žalobce mohl a měl vyjádřit k případným překážkám vycestování. Tedy i zde byla jeho spolupráce v jeho zájmu, přesto se správním orgánem nespolupracoval. Vzhledem k tomu, že jeho cílovou zemí je Německo, lze pochybovat o jeho reálném zájmu o azylové řízení v ČR. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS sp.zn. 1Azs 349/2016, podle něhož účelem zvláštních opatření zajistit pouze účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní svoje právo požádat o mezinárodní ochranu.

8. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 46a odst. 1 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu, neboť žalobce nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné.
9. Žalobu soud neshledal důvodnou.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
12. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
13. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15*

a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

14. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
15. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013.
16. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 22. 8. 2018 byl spolu s dalšími 24 vietnamskými občany zadržen německou policií na dálnici jako spolucestující ve vozidle Citroen bezprostředně po překročení státní hranice z ČR do Německa. Jelikož není držitelem cestovního dokladu a na území Německa vstoupil nelegálně, byl dne 23. 8. 2018 předán na základě readmisní dohody Policii ČR, OPKPE Ústí nad Labem. Při následné kontrole totožnosti nepředložil příslušníkům OPKPE Ústí nad Labem k prokázání své totožnosti žádný doklad a nebyl schopen prokázat ani oprávněnost pobytu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl cizinec zadržen a eskortován na OPKPE Ústí nad Labem. Lustrací v příslušných evidencích nebyl k jeho osobě nalezen žádný záznam. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
17. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
18. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření

účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR i přinejmenším dalšího státu Evropské unie, konkrétně Německa, bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoli dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a překročil hranice Evropské unie nelegálně. Následně neoprávněně pokračoval do ČR a dále na území Německa. Po předání do ČR v rámci podání vysvětlení s policejními orgány v podstatě odmítl spolupracovat tím, že odmítl vypovídat o okolnostech své nelegální cesty. Žalovaný tedy dospěl ke správnému závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“
20. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
21. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu

nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

24. Součástí žaloby by návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 14.9.2018 č.j. 17A 130/2018-16 byl zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 9 s.ř.s. byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování, doplnění žaloby) á 3.100,-Kč a náhrada hotových výdajů v paušální výši á 300,-Kč ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb. Tato částka byla zvýšena o 21% DPH. Částka bude vyplacena advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 22. října 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně